

„S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu byl dlužen mnoho tisíc hřiven. Protože mu je nemohl vrátit, rozkázal ho pán prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti vrátím!‘ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spoluslužebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: ‚Zaplat mi, co jsi dlužen!‘ Jeho spoluslužebník mu padl k nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluslužebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tu ho pán zavolal a řekl mu: ‚Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?‘ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“

Milá sestro, bratře,

dobrá zpráva tohoto příběhu, podobenství dnešního dne je, že nám bylo odpuštěno. Nesmiřitelná situace je vyřešena. Dluh smazán. Byli jsme osvobozeni z vězení. Omilostěni Králem. To je právě to, co se událo o Velikonocích. Král se ustrnul. Kvůli svému Synu se slitoval. Když jeho milost přijímáme, týkají se nás události Velikonoc, události Ježíšova života bytostně. Nejsme už dlužníky hodni uvěznění. Nejsme už nesmiřitelní nepřátelé. Nejsme zajatci marné snahy srovnat dluh, který přesahuje veškeré naše možnosti.

Boží odpuštění, smíření, o které se Bůh přičinil ale něco stálo. Vlastně stálo hodně, vedlo k utrpení Božího Syna na kříži. Dokonce umřel a byl pohřben a sestoupil až do pekel, jak spolu říkáme ve vyznání víry. Proto je také psáno „ta krev se vylévá za mnohé na odpuštění“. Protože Bůh sám, Boží syn byl ochoten se vzdát slávy, kterou měl u Otce už před založením světa.

S vděčností a s úžasem si připomínáme, že se Bůh neštítal tohoto světa, bolesti, lidského těla, ale že porazil smrt její vlastní zbraní. Nedokážeme si ani představit hloubku utrpení Pána Ježíše, ale právě tyto dny se scházím, abychom se o to pokusili. Abychom před |Boží tváří, ve shromáždění jeho lidu naslouchali tomu, co pro tento svět, pro nás udělal a snad i zahlédli něco z jeho slávy a zakusili Boží lásku.

Tak tedy, král se rozhodl účtovat se svými služebníky. Představme si, jak bychom asi dopadli my, kdybychom teď měli skládat účty Pánu Bohu ze všeho, co nám ze své dobroty dal. Kdybychom měli skládat účty z toho, co nám svěřil, abychom s tím něco dobrého podnikali v odpovědnosti k němu. Kdybychom teď měli složit účty, ze svého života, ze své minulosti, ze svého jednání i myšlení, ze své poslušnosti, odpovědnosti, věrnosti, opravdové lásky, ke které nás vede. Snad je to ta, že bychom my všichni viděli a museli přiznat, že jsme křivdy činili. Že za sebou necháváme hluboké rány, o některých ani nemusíme vědět. Snad bychom všichni před Boží tváří přiznali, že dlužíme víc, než pár stovek, nebo tisíců. Mnohem víc než ti, kdo snad dluží něco nám.

Jak bychom asi dopadli? Jinak? Lépe, než ten, kterého ke králi přivedli, s tím, že mu dluží mnoho tisíc hřiven? Dovedeme si to vůbec sami u sebe nějak představit a připustit? Co by to znamenalo, takový dluh před králem, před Bohem?

Je jasné, že něco takového nikdo nemůže splatit, nijak vrátit. Není k zaplacení, ani po prodeji celé rodiny a celého majetku. Natož, kdyby člověk pracoval. Potřeboval by k tomu určitě víc

životů, víc než jeden. I když služebník na kolenou prosí a snad i věří tomu, že časem by všechno vrátil. Ale jsou to jen iluze. A zdá se, že jim někdy podléháme i my sami. Máme pocit, že bychom chtěli a zvládli všechno sami napravit, že bychom mohli svůj dluh králi splatit. V této situaci bez řešení, plné napětí a obav se ale stalo něco, co nikdo nečekal. Pán se nad ním ustrnul, propustil ho a celý dluh mu odpustil.

Sestry a bratři, copak to není podobenství toho, co jsme získali my? Co získal každý z nás, když nám Bůh pro Ježíše Krista odpustil celý náš dluh!? O co vše Bůh obohatil náš život! Tolik jsme toho získali! Snad bychom díky všemu, co Bůh dává mohli zvládnout přežít kdejakou ztrátu!

Ale zde příběh o milosti nekončí. A mám za to, že by zde nemělo končit ani milosrdenství. Ale příliš často se stává, že před svým dlužníkem rozlobeně, ublíženě máváme svým dlužním úpisem na pár stovek. Není to výsměch té veliké milosti, které se nám dostává?

Mysleme na to, když se sami před Bohem prosíme: Bože, ještě jednou. Ještě jednou to se mnou zkus a měj strpení. Ještě jednou mi dej šanci. Ještě jednou odpusť.

Takto se nejspíše nemodlí ten, kdo si myslí, že Bůh odpouští automaticky. Takto se modlí člověk, který si je vědom své viny, když je sám ze sebe zklamaný. Přiznává: Všechno jsem zkazil. A Bůh jeho volání slyší. Slituje se. A skutečně říká: „Odpouštím“. Protože vše, co bylo potřebné zaplatit, zaplatil sám, za nás. To nám připomínají i slova, která často slyšíme u Večeře Páně: Nepochybujte, že máte odpuštění hříchů. Tak opravdu nepochybujme, protože když Boží milost přijímáme, opravdu ho máme!

Zatímco byl služebník zbaven svého dluhu, omilostěn, neodpustil svému bližnímu ani zlomek sumy, která byla prominuta jemu. Sám milost přijal a teď jedná se svým bratrem chladně, úředně, nelítostně, i když možná podle spravedlnosti. Chytne dlužníka za krk, škrť ho a tvrdě vymáhá vrácení dluhu. Jedná opačně, než jak bylo jednáno s ním. Díky tomu vidíme rozdíl mezi Božím a lidským jednáním. Většinou takto jednáme s pocitem, že jednáme podle práva. Podobenství nás ale vede k jednání z milosrdenství.

Když se, podle Božího příkladu, učíme odpouštět, děje se proměna člověka. Děje se díky pohledu upřeného na Ježíše a jeho kříž a odpuštění, smíření, které nám Bůh ze své lásky prokazuje.

Díky němu jsme osvobozeni. I my můžeme být osvobozeni od zákonického chování, od tvrdého chování k bližnímu, od touhy po mstě. Kde k tomu dojde, tam se skutečně naplňuje prosba „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“. Lidské jednání pak není odpovědí na tvrdost, spravedlnost a zákon, s čímž se tak často potkáváme. Když jsme milosrdní, když se učíme odpouštět, je naše jednání odpovědí na Boží lásku a milosrdenství, které sami přijímáme.

Z dnešního čtení jsme slyšeli příběh o ustrnutí krále. O slitování, které by mohli mnozí chápat jako slabost. Ale Bůh právě v této slabosti vítězí. Taková je jeho síla! I když dění Velikonoc nevypadá na vítězství. Přesto se jedná o vítězství důležité pro náš život. Naše vítězství v Ježíši Kristu, protože Bůh se nad námi slitoval. Omilostil nás. Smazal moc všeho, co nás od něj chce oddělit. Vše odpustil. A když jeho milost přijímáme, když žijeme z moci jeho vítězství, můžeme pak z takové síly jednat i my, jako jeho učedníci. Amen